

Для читання з дорослими і самостійно

УДК 373.2+373.3/5

Шульц.

Ш 95 **Песик Том і як все почалося** / П. Шульц; пер. з чес. Б. Фенюка — Тернопіль: Мандрівець, 2020.—40 с.: іл. — (Серія “Малюкове читання”)

ISBN 978-966-944-143-0 (Серія “Малюкове читання”)

ISBN 978-966-944-142-3

Літературно-художнє видання

Шульц Петр

Песик Том і як все почалося

Переклад Богдана Фенюка

Керівник проекту Б. Фенюк. Заступник головного редактора І. Мацко. Завідувачка редакції А. Семенова.
Редактор В. Шостак. Літературна редакторка Т. Мороз. Технічний редактор А. Трут.

Підписано до друку 31. 01. 2020. Ум. друк. арк. 3,23. Наклад 2000 пр.

Видавництво “Мандрівець”, 46400, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 18. Тел. (0352) 52-06-20, тел./факс (0352) 52-43-38.
<http://mandrives.com>, e-mail: contact@mandrives.com Свідоцтво про державну реєстрацію ДК № 3650 від 22.12.2009 р.

ДрукП “Коло”, м. Дрогобич, вул. Бориславська, 8.

Усі права застережено. All rights reserved
ISBN 978-966-944-143-0 (Серія “Малюкове читання”),
ISBN 978-966-944-142-3

© Pierot s.r.o., 2019
© Петр Шульц, текст
© Вендула Гегерова, ілюстрації
© ТОВ “Мандрівець”, 2020, українське видання

Будинок лісника

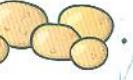

Я . Моє повне ім'я Адальберт Амброж Гогенлог із Віклана, Швейдолич і Фрибolich. Так, ви не помилилися. Це справді шляхетне ім'я з таким давнім родоводом, що воно навіть не помістилося в зеленій посвідці, яку мої власники отримали разом зі мною. Моє ім'я таке довге, що його не пам'ятала навіть моя матуся Аста. А вона пам'ятала все! Ну, майже все. Те, що я колись зробив, а не мав робити, чи не робив, а зробити мусив. Отож навіть матуся не пам'ятала, що називаюсь Адальберт Амброж Гогенлог із Віклана, Швейдолич і Фрибolich. Кликала вона мене просто Золотенький або Шмудлик, а коли мала гарний настрій, як , не говорила нічого і просто гладила мене по . Це мені подобалося найбільше.

Я і мої шестеро братів та сестер народилися в лісника посеред густих , і там нам було дуже добре.

— Знаєте, у нас чисте повітря, — казав пан . Мабуть, я чогось не розумію, але це повітря пахло! Мені не треба було навіть підіймати з ліжечка, щоби внюхати пані , яка стрибала по галявині, чи дикого , який приходив увечері вигрібати з годівниці .

Коли я підріс, мене вирішили продати. Ганьба! Ви лише уявіть собі, що вас би отак запхали в , ніби якусь , і продали. Навіть не знаю, скільки мені тоді було. Я точно був менший, ніж , на який пан лісник сідав, коли взував .

До нас почало ходити багато людей. Вони якось дивно кривлялися і прицмокували до мене. Деякі просто гавкали! Заглядали, чи маю , ніби я у своєму віці міг їх забути у . Хіба я пана лісника?

Плескали. Та хіба ж я глухий, як ? Що ж, я вирішив прикинутися дурником. Не реагував ні на що. Плескали до мене... Говорили до мене... Кидали ... Але я ні на що не реагував.

Згодом усіх цуценят продали, а я залишився. Ніхто мене не хотів. Глухий нікому не потрібний. Хоча я зовсім не глухий. Я просто не хотів реагувати на всі ті дурниці, що їх вони вигадували. Як отої пан у шкіряній . Плескав і очікував моїх дій.

А їх не було. Мене це просто не хвилювало. Тоді кинули мені прямо на морду й очікували, що я злякаюся, вдарю по ній лапою з кігтями, і вона лусне.

А я – нічого. Я собі стежив за нашою Мікою, яка бавилася з , і мріяв обмотатися тими нитками.

Водночас дозволяв тягати себе за , . Зрештою, як і всі, вони вирішили, що я бовдур, і пішли.

А я радів, сподіваючись, що нарешті ті дивні люди дадуть мені спокій зі своїми безглуздими витівками. Однак я помилявся.

Мене таки перехитрили

Одного разу надвечір – я вже був у і йшов до ліжка – перед зупинилася велика . З неї вийшов пан із , і вони попрямували до .

Знову зробив вигляд, що я . Нічого не чую, нічого не бачу. Та пан вирішив схитрувати. Хіба я можу й далі залишатися сліпим і глухим, якщо повз мене промайнула ?

Вона летіла... Така рум'яна, смачненька. Неможливо було втриматися. Летіла десь за моїм хвостом, але я здогадувався, що вона там є.

Я блискавично повернувся і...

ХАП!

Згодом усіх цуценят продали, а я залишився. Ніхто мене не хотів. Глухий нікому не потрібний. Хоча я зовсім не глухий. Я просто не хотів реагувати на всі ті дурниці, що їх вони вигадували. Як отой пан у шкіряній . Плескав і очікував моїх дій.

А їх не було. Мене це просто не хвилювало. Тоді кинули мені прямо на морду й очікували, що я злякаюся, вдарю по ній лапою з кігтями, і вона лусне.

А я – нічого. Я собі стежив за нашою Мікою, яка бавилася з , і мріяв обмотатися тими нитками.

Водночас дозволяв тягати себе за , , . Зрештою, як і всі, вони вирішили, що я бовдур, і пішли.

А я радів, сподіваючись, що нарешті ті дивні люди дадуть мені спокій зі своїми безглуздими витівками. Однак я помилявся.

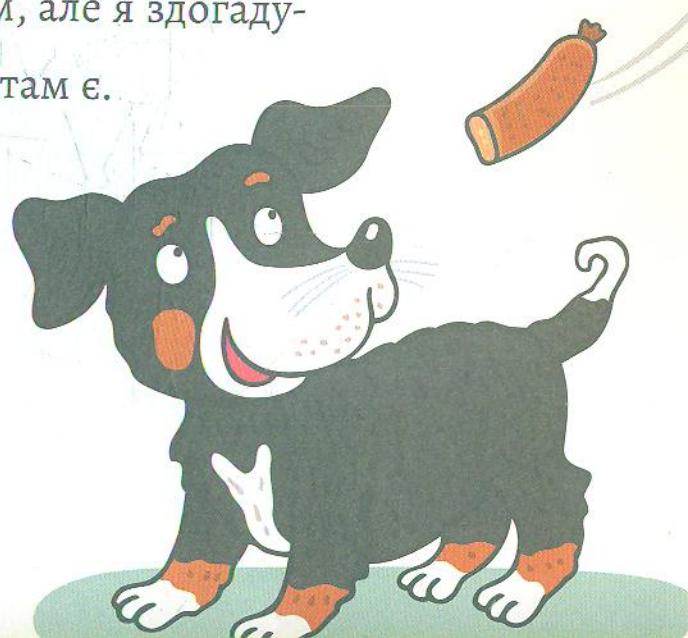
Мене таки перехитрили

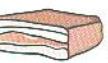
Одного разу надвечір – я вже був у і йшов до ліжка – перед зупинилася велика . З неї вийшов пан із , і вони попрямували до . Знову зробив вигляд, що я . Нічого не чую, нічого не бачу. Та пан вирішив схитрувати. Хіба я можу й далі залишатися сліпим і глухим, якщо повз мене промайнула ?

Вона летіла... Така рум'яна, смачненька. Неможливо було втриматися. Летіла десь за моїм хвостом, але я здогадувався, що вона там є.

Я блискавично повернувся і...

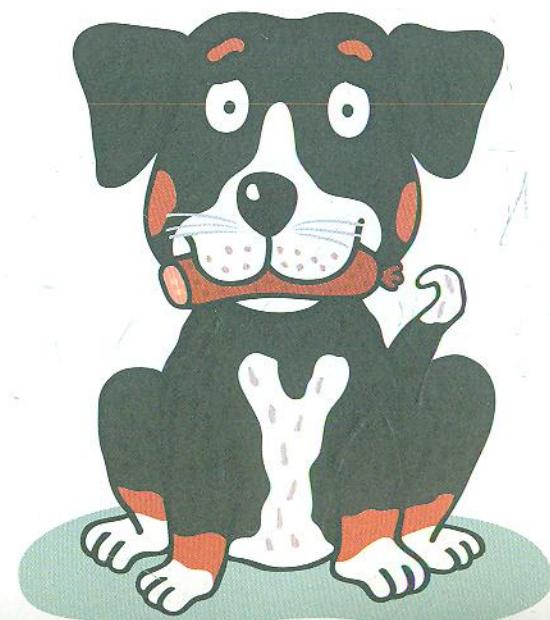
ХАП!

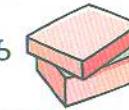
Ковбаса стала моєю. Чудово! Однак аж тепер із панової хитрої я все зрозумів. Обвели мене навколо пальця. Попавсь я на їхній . Тобто на .

— Як бачите, пане , із ним усе гаразд. Це буде дуже спритний . Візьму його собі, — він показав на мене своїм , а я в цей час захотів зменшитися, щоб стати зовсім невидимим.

Вони пішли, і я вже почав сподіватися, що їхні оглядини закінчилися. Проте дуже помилявся.

Що кому я завинив?

За мить принесли якусь . Вони задумали щось серйозне! Мене охопив жах. І було від чого. Мене продали, та ще й запихають у коробку! Щоправда, зробили в ній . Щоб я мав достатньо повітря. Однак про отвір, аби я щось бачив, геть не подбали.

Ніхто, справді ніхто, навіть не подбав про нормальну коробку. Ви ЦЬОГО не відчуваєте? Смердить так страшно, що мене навіть не врятували б такі великі дірки, як . Хіба що для дихання під водою або від отруйних газів. Дівчинка поклала на .

— Елішко, не клади її туди. Твій брат Ондра у ній тримає ...

Я все зрозумів. Він ніколи не мив . Тоді, обурюючись, я гавкнув: **“ГАВ!”**

 цього навіть не помітив. Стояв поруч і усміхався.

— Я ж був такий слухняний!? — заволав я щосили.